

„Ne, ale myslím... musí mít podezření. Je těžké to skrývat, zvlášť když tu jsme všichni pohromadě. A víš, že to nemůžeme tajit navěky. Musíme jim to říct.“

„Já vím,“ povzdechla si Zannah. „Jenže...“

„Co?“

Nastalo ticho a vrznutí podlahových prken naznačovalo, že jeden z nich přechází. Chodí sem a tam...? Jde sem? Libby se s bušícím srdcem chystala odvrátit. Mohla by se vrátit za pár minut. Její telefon měl ještě trochu baterie, mohla by v případě potřeby rozdělat oheň s pomocí svítilny v mobilu.

„To Libby.“ Když zaslechla své jméno, znovu se zastavila a tep se jí zrychlil. Přitiskla ucho ke dveřím.

Nastala další pauza.

„Co je s ní?“

„Cítím mezi námi... napětí. Divné.“

„No, je normální, že to chvíli trvá. Od promoce o ní nikdo neslyšel.“

„Ano a oba víme proč.“

Nepřišla okamžitá odpověď, ale někdo si povzdechl.

„Nerýpejme se v tom znovu,“ navrhnul nakonec Archie.

„Jen jsem si myslela, že to po tak dlouhé době bude jednodušší... Co když mě nenávidí, Archi?“

„Nebud' směšná, určitě ne. Zdá se mi v pohodě. Kdykoliv se na ni podívám, druží se s Charliem nebo blbne s Coco a Ems.“

„Přesně. Protože s nimi nemá problém. Neudělali to, co já.“

„Co jsme udělali *my*,“ opravil ji.

„Myslím, že nám to neodpustila.“

„Řekla to?“

„Ne, ale cítím, že mi nevěří. Je mezi námi takové... trapno. Jako bychom se nedokázaly podívat jedna druhé do očí.“

Nastala další pauza a Libby zaslechla něco, co znělo jako vrzání postele.

„Podívej, teď je s Maxem. Nestará se o minulost, Zane. Asi bylo naivní myslet si, že všechno může být zase tak, jak to mezi vámi – námi všemi – bývalo, ale lidi se mění, posouvají se.“

„Víš, že jsem se jí zeptala, jestli je to s Maxem vážné?“

„To jsem nevěděl,“ povzdechl si.

„Myslela jsem si, že kdyby do něj byla zamilovaná, byl by to důkaz, že se posunula.“

„A co řekla?“

„Mluvila vyhybavě, tvrdila, že to není vážné. Ale dnes ráno prozradila, že jí koupil náramek Cartier Love. To je přece jen o stupínek níž než prsten.“

„Pravda.“

„Což znamená, že je to vážné, ale prostě mi nevěří. V ničem. Ani v tomhle ne.“

Nastala chvíle ticha.

„Já nevím, Archi, připadá mi špatné to s ní sdílet, když se věci mají takhle.“ Hlas Zannah se ztišil, jako by mluvila polohlasem. „Třeba ji to ani nebude zajímat, co já vím... Cítím, že bych radši počkala.“

„Ale takhle to cítíš posledních devět let a v určitou chvíli se lidi musí dozvědět...“

Při jeho slovech sebou Libby trhla, bylo to, jako by strhnul strup a rána pod ním byla stejně růžová a citlivá jako předtím. S tou nocí tehdy měla pravdu...

„Moc o tom přemýšlíš. Libby to dávno hodila za hlavu, přestaň se mučit. Zapomeň na minulost a zaměř se na budoucnost. Na ničem jiném teď nezáleží.“

Minulost je pryč.

Nastalo dlouhé ticho.